

Yan Mayerski

**Bezmocnost' nesmrteľ'ných
Nezabudni!**

Každý človek na svete má nejaké sny, predstavy, ako by chcel prežiť život, čo by chcel dosiahnuť. Nieкто chce všetko dosiahnuť najľahším možným spôsobom, nieкто si zase vyberá najťažšiu cestu. Nieкто túži po majetku, po moci, po sláve a niekomu stačí skromný život v skromnom príbytku niekde v ústraní. Niektorí sa starajú len o seba a okolie, ostatní ľudia, ich vôbec nezaujímajú. A sú takí, čo nevedia zažiť pocit šťastia, ak ten istý pocit nemajú aj ľudia v ich okolí, napriek tomu, že oni sami sa pritom ani nemajú zle. Osobne sa považujem za predstaviteľa tej druhej skupiny.

Ako mladý som túžil cestovať. Avšak, ten malinký fliačik zeme, na ktorom som žil, v minulosti obkolesený nepreniknuteľnými hranicami, nedával veľa možností na spoznávanie sveta. Tak som si v duchu vymyslel auto na spôsob búdky Pána času, čo bolo zvonka normálne a zvnútra veľké, aj keď, v tom čase som o Pánovi času ani netušil. A vo svojej fantázii som cestoval po svete. Odvtedy prešlo pol storočia a zmenilo sa aspoň to, že tie hranice sú od seba trochu ďalej. Avšak moja stará oktávia, ktorou kompenzujem to, čo mi nebolo voľakedy dopriate, je stále zvonka malá a zvnútra ešte menšia.

Mojím druhým snom bol svet bez násilia. V podstate sa ľudstvo už pokúšalo taký svet vytvoriť, ale na to udržanie beznásilia používalo násilie najhrubšieho zrna.

V mojich predstavách boli ľudia prirodzene nenásilní. Žiadny veľký brat, ani sila, nič, čo by ich v beznásilí udržiavalo. Aby som to beznásilie zdôraznil, tak som ich konfrontoval s inými ľudskými svetmi s rôznymi

formami násilia.

Tieto predstavy som postupne začal ukladať do písomnej formy. To sa písal rok 2000. Napísal som celú časť „Nezabudni“, ešte pod iným názvom. Okrem iného som do nej zahrnul voľnú erotiku ako bežnú súčasť života, aj cestovanie po Galaxii a spoznávanie nových svetov. V príbehu som pokračoval až po dvadsiatich rokoch. Za ten čas sa toho dosť v spoločnosti zmenilo. Či k dobrému alebo zlému, to ukáže až čas, keď toto všetko už bude len história. Ja som radšej niektoré časti vymazal. Avšak samotný príbeh ostal bez zmeny.

Yan Mayerski

Bezmocnost' nesmrteľných

Nezabudni!

Bezmocnosť nesmrteľných
Nezabudni!

Autor: Yan Mayerski

Dátum: 2021

ISBN:

978-80-973961-3-8 (pdf)
978-80-973961-4-5 (epub)
978-80-973961-5-2 (mobi)

©Yan Mayerski 2021

Udalosti vo vesmíre sa riadia fyzikálnymi a kvantovými zákonmi.

*Zmysel života vo vesmíre je ten, že spôsobí udalosti,
ktoré by sa inak nikdy nestali.*

Všetky osoby, miesta a udalosti v tomto príbehu sú vymyslené a ak nie je v texte výslovne uvedené inak, nespájajú sa s reálnym svetom. Ak sa niektoré osoby, miesta alebo situácie zdajú byť reálne, je to len čistá náhoda a nie zámer autora.

Obsah

1.	Na pláži.....	1
2.	Odhod	5
3.	Podzemná základňa	9
4.	Druhý deň v podzemí	14
5.	Von z podzemia	21
6.	Na prázdnom Edene.....	28
7.	Nové bývanie.....	41
8.	Banka.....	49
9.	Kľúč.....	58
10.	Rozlúčka s Edenom	62
11.	Cudzia loď	68
12.	Havária	78
13.	Návšteva	83
14.	Spracovanie mäsa	94
15.	Zásobovacia planéta	99
16.	Základňa 456	107
17.	Karanténa.....	113
18.	Pohovor.....	121
19.	Cesta na Eden	130
20.	Stratení vo vesmíre	138
21.	Kapitán Maxel	144
22.	Štvrtá civilizácia	148
23.	Kríza	154
24.	Občania Federácie	167
25.	Na Modrej planéte	177
26.	Stretnutie s Maxelom.....	187
27.	Test	195
28.	Kama.....	205
29.	Sviečka	220
30.	Stretnutie po rokoch.....	227
31.	Ďalšia žena.....	238
32.	Dohoda o Zemi	251
33.	Schovaná Padora.....	259

34.	Výlet	264
35.	Zase spolu.....	268
36.	Dovidenia v budúcnosti.....	278
37.	V budúcnosti.....	284
38.	Epilóg	285

Predslov

Za posledných 20 rokov ľudstvo získalo veľa nových vedomostí. Okrem iného boli objavené hviezdy a planéty v medzihalaktickom priestore. Boli objavené a aj potvrdené planéty, blúdiace po našej Galaxii, nepatriace k žiadnej hviezdnej sústave. 30. septembra 2020 bola objavená len piata taká planéta. OGLE-2016-BLG-1928.

Prvý asteroid, nepochádzajúci z našej sústavy, bol objavený 19. októbra 2017 a dostal meno Oumuamua. Šokujúce na tejto udalosti je to, že napriek tomu, že ľudstvo vynakladá nemalé prostriedky na monitoring okolia Zeme, tak tento asteroid zbadalo, až keď odlietal.

Až v roku 2020 bola udelená Nobelova cena dvom ženám, vedkyniam, za vývoj veľmi presných genetických nožníc, ktoré umožňujú opravovať, mazať či meniť gény zvierat, rastlín a ľudí. Samotný výskum metódy začal v roku 2012.

Niektoré veci sa ani za tých dvadsať rokov nepotvrdili. Napríklad tachyónové žiarenie. Zatiaľ žiari len vo vzorcoch teoretických fyzikov.

Podobne čaká na svoje objavenie tzv. hyperpriestor a cestovanie v ňom. Ak vôbec je.

Ale tzv. efekt tancujúcej gorily je známy asi od roku 1999. Je to potvrdený jav, pri ktorom človek nevidí nápadnú vec, ktorú by mal evidentne vidieť.

K dnešnému dňu sa ľudstvu nepodarilo vymyslieť ani zmysluplný, ekologický a spoľahlivý motor na pohon kozmických lodí s posádkou. Doteraz musia kozmonauti lietať, obrazne povedané, na horiacom sude s pušným prachom, dúfajúc, že im nevybuchne.

Do ríše fantázie patrí zrejme aj premena jedného prvku na iný. Transmutáciou sa zatiaľ len snažíme likvidovať odpad z atómových elektrární. Technológia je v štádiu výskumu. A to už ani nehovorím

o zložení predmetov z počítačových údajov alebo teleportácii živých bytostí.

Takisto mi nie je známe, či existujú neviditeľné ochranné štíty. Ale ktovie, čo bude za ďalších 20 rokov. A za ďalších 20.

Tieto objavy spomínam len preto, lebo sú súčasťou príbehu.

Existuje život aj inde ako na Zemi? Toto keby sme tak vedeli. Názory vedcov sú rôzne. Aj keď tu ťažko hovoriť o vede. Veda môže skúmať len to, čo má obrazne pred nosom a vidí to každý. Každý môže skúmanú vec zmerať, odvážiť, vypočítať alebo predpovedať na základe už známych skutočností. A každému musí pri zaistení rovnakých podmienok vyjsť rovnaký výsledok. To je veda. Do známej Drakeovej rovnice si môžete vložiť „múdre“ čísla, ale hoci aj čísla topánok. Pravdivosť bude stále rovnaká. Pokiaľ mi je známe, nemáme jediná overiteľnú indíciu pre existenciu inej civilizácie, čo však neznamená, že nemôžu existovať. Ale takisto aj nie. Môžeme jedine špekulovať. Vznik hviezdneho systému v celom vesmíre pravdepodobne prebiehal podľa konečného, aj keď určite obrovského počtu scenárov. Podľa jedného z nich vznikla aj naša Slnecná sústava so Zemou a ostatnými planétami.

Tento príbeh začína v predalekej minulosti, v predalekej osamelej hviezdnej sústave na periférii Galaxie. Od jej okraja je tak ďaleko vo vesmíre, že tu nie je vidieť hviezdy. Tu už žiadne nie sú. Začína na jedinej planéte, ktorá dokáže udržať život. Volá sa Eden. Avšak, tento Eden nemá nič spoločné s biblickým Edenom. Planéta dostalo svoje meno po jednej, najčastejšie sa vyskytujúcej rastline, ktorá má nádherné modré kvety.

Na tejto planéte žijú ľudia a medzi nimi aj John a Helen, hlavní hrdinovia príbehu. Ale nie sú to žiadni hrdinovia, ani nevykonali žiadne hrdinské činy, neprežili nič, čo by sme dnes označili ako dobrodružstvo. Sú to len obyčajní ľudia, túžiaci po šťastí a normálnom ľudskom živote. A aj ich príbeh začína celkom obyčajne a šťastne, na pláži.

1. Na pláži

John a Helen sa vybrali na stretnutie so svojimi priateľmi. Leteli vo vznášadle a obdivovali krajinu, ubiehajúcu okolo nich. Museli použiť vznášadlo, lebo verejná doprava končila dosť ďaleko, ešte pred začiatkom pláže. Bolo naozaj veľmi príjemne počasie, ovieval ich horúci vzduch a v dôsledku rýchlej jazdy im občas rozstrapatil vlasy.

„Meškáme!“

„Nehnevaj sa, ale s rodičmi som sa musela rozlúčiť. Nemôžem zato, že bývajú tak ďaleko. Ty máš svojich hneď vedľa. Sestru som už nevidela, ani nepamätám. A vôbec! Veď sa nič nestane, keď budeme trochu meškať.“

„Samozrejme, že nie, len sa už teším na príjemnú zábavu v dobrej spoločnosti a možno som trochu nedočkavý. Naši priatelia na nás čakajú.“

„Veď aj ja sa na nich teším. Len nech sme už tam,“ zmierlivo prikývla Helen.

„Už to nemôže byť ďaleko.“

Mal pravdu. Za chvíľu došli k pobrežiu s nádhernými pieskovými plážami. Len kúsok od vody sa tiahol takmer súvislý pás stromov, poskytujúci príjemný chládok. Všade bolo plno oddychujúcich a baviacich

sa ľudí. Samotná pláž bola tak dlhá, že jej koniec sa strácal na obzore.

„Dnes je to tu plné. Ako ich vôbec nájdeme?“

„Neboj sa, nájdeme ich,“ ubezpečil ju John.

Ako postupovali ďalej, počet ľudí sa postupne znižoval, až tu boli už len malé a osamelé skupinky.

„Tam sú, kývajú na nás.“

Helen vyskočila zo vznášadla a rozbehla sa ku skupinke ľudí. Pre nich to boli najmilší ľudia na Edene. Keď sa vyobjímali a vybozkávali, ľahli si spoločne do piesku. Kvôli prípravám na cestu sa nevideli dlhý čas. A mali si čo povedať. Teplé vlny im omývali nohy a jemný vetrík príjemne ovieval rozpálené nahé telá, ležiace vedľa seba na piesku. John si občas s obdivom prezrel ladné krivky priateľiek.

Keď im bolo príliš teplo, vrátili sa pod stromy, do chládku. Ženy si posadali vedľa seba a muži tiež. Pre nich to bol čas na debaty. Práve teraz sa v spoločnosti zase, už ktovie koľkýkrát, začal preberať pôvod života a ľudstva. Bol to nejaký módnny trend a ľudia sa až pretekali vo vymýšľaní nových teórií. V terajšej etape života bol John vedcom a v podobných debatách sa vždy prísne držal faktov. Veril len tomu, čo sa dá dokázať presnými vedeckými postupmi..

„Veda je činnosť, umožňujúca odhaliť alebo pochopiť, ako funguje pozorovateľný fyzický svet. Základnou pomôckou vedy je pozorovanie prírodných javov alebo experimentov, ktorými sa snaží napodobniť prírodný jav v kontrolovaných podmienkach. Vedomosti vo vede sa získavajú výskumom. Súčasťou výskumu je aj štúdium doterajších vedomostí.“ Túto dlhočiznú formuláciu vedel odcitovať spamäti a aj často ju citoval.

Richard mal však iný názor. On bol členom akejsi skupiny, ktorá verila v nejaké divné metafyzické vlastnosti sveta.

„Ja si myslím, že veda je len metóda, ktorá označuje, pomenováva

fyzikálne zákony, konštanty a prírodné javy, za ktoré však môže Vládca vesmíru. To on ich nastavil tak, aby vznikol súčasný vesmír. Okrem toho, zatiaľ sa ešte nikdy nikomu nepodarilo v kontrolovaných podmienkach napodobniť najzáhadnejší prírodný jav - život. Pravdepodobnosť, že vznikol z náhodných zoskupení molekúl a vyvinul sa až do súčasnej podoby, je nepredstaviteľne malá. Život nemohol vzniknúť náhodou, ale vedome, podľa vôle Vládca vesmíru. A jeho zásluhou sme tu aj my.“

„A Vládca vesmíru kde vznikol?“ oponoval mu John.

„Vládca vesmíru je večný, má moc riadiť a meniť chod vesmíru.“

V tomto momente ich ženy radšej zastavili.

„Nechajte už Vládca vesmíru na pokoji a poďme si zaplávať!“

Ochotne ich poslúchli. Šantili a hrali sa, popíjajúc osviežujúce nápoje, až do západu Slnka. Potom si sadli na pohodlné pohovky. Pred nimi sa odohrávala fascinujúca scéna, keď sa obrovská žeravá guľa, ich edenské slnko, postupne ponárala za obzor. Po chvíli len červená žiara označovala miesto, kde sa schovalo. Nevedeli sa naň vynadávať. Dobre vedeli, že ho len tak skoro neuvidia. Len sterilné svetlo bude v dennom rytme imitovať striedanie dňa a noci. A nebude tam ani pláž.

Zotmelo sa. John doniesol drevo a zapálil vatru. K nej si došlikli pohovky a mlčky hľadeli do plameňov. Za chvíľu sa zdvihla Anna a začala okolo ohňa pomaly tancovať. Mihotajúce sa svetlo plameňov z času na čas ukázalo v plnej kráse jej postavu. Pridala sa aj Helen a aj Veronika s Evou. Spoločne tancovali zmyselný provokatívny tanec. Ktosi pustil hudbu. Šum vín sa zmiešal s jej jednoduchou a rytmickou melódiou. Tmavé siluety tancujúcich nahých dievčat sa provokatívne vynímali na ohnivom pozadí. Bol to nádherný pohľad. Chlapci mu už nedokázali odolať a pridali sa k dievčatám. Helen sa pritisla k Johnovi, až na sebe zacítil každý detail jej rozpaleného tela. Pomaly ju doviedol k pohovke a ostatní ho postupne nasledovali.

Nad ránom Helen spokojne zaspala v Johnovom náručí. Takto prebiehali ich stretnutia už celé roky. Skupinka ôsmich priateľov si ani nedokáže predstaviť život jeden bez druhého. Veď preto sa aj spoločne podujali na tú cestu.

Ranný chlad zobudil Johna. Opatrne si spod Helen vytiahol ruku. Bola celkom strpnutá. Slabá žiara na východe oznamovala príchod ďalšieho dňa. John si v mysli ešte raz premietol všetko, čo sa stalo za posledných pár hodín. Takéto stretnutia zažili už nespočetne veľa krát, ale každé bolo niečím trochu iné. Spoločné mali hlavne to, že boli veľmi príjemné.

„Bol to krásny zážitok,“ pomyslel si, sledujúc hmlistý pás Galaxie, miznúci s príchodom nového dňa.

2. Odchod

Skupinka už netrpezlivo postávala pred základňou. Čakala ešte na poslednú dvojicu. Keďže nebolo čo robiť, aspoň si ju prezreli. Bola to obrovská, široká ale pomerne nízka kovová stavba. Na lesklej hornej časti sa odrážali slnečné lúče. Nad vchodom bola umiestnená žiarivá tabuľa s nápisom Základňa 1. Okrem tejto boli postavené ešte ďalšie tri. Slúžili na rýchlu prepravu do vzdialených končín edenského sveta. Chceli si ju pozrieť podrobnejšie, veď do podobnej sa za chvíľu odoberú, ale už im neostal čas, lebo Patrik a Anna konečne prišli.

„Prečo je tak chladno?“ pomyslel si John. Pozrel sa na oblohu, no tá bola úplne jasná.

„No poďte, čo sa bojíte!“ zavolať na priateľov, keď bol vo vnútri.

„My sa nebojíme, len je to tu pre nás neznáme.“

„Ale ja sa trochu bojím,“ nesmelo sa priznala Anna.

Napriek strachu vošli všetci do vnútra. Vo vnútri bolo až strašidelné ticho. Masívne dvere sa za nimi hermeticky uzavreli a John, ktorý mal už dávno podrobne naštudovanú celú základňu, ich odvedol do zvláštnej miestnosti bez dverí, s priehľadnými, ale hrubými stenami. Teleportačná

miestnosť. Vo vnútri bolo jedno lôžko a akýsi podstavec.

„Aha, posteľ! A aká široká, to tu budeme spať?“ zavtipkovala Eva.
„A načo je tento podstavec?“

Okrem Johna a Helen ani jeden z nich ešte nebol v teleporte, tak ostalo na ňom, aby im to vysvetlil.

„Toto, o čom si myslíš, že je posteľ, je časť skenera. Vyzlečieš sa, ľahneš si, tu vedľa si uložíš šaty, uspí ťa to a začne prenos.“

„A prečo musím byť vyzlečená? Teda, nie, že by mi to vadilo, len či tam nebude zima.“

„Neboj sa. Neživé predmety, ako odev, osobné predmety a v podstate všetko mimo nášho tela, si položíme na tento podstavec. Teleportujú sa samostatne v inom, jednoduchšom režime. Je to potom rýchlejšie. Myslím si, že by sa nič nestalo, keby sme boli oblečení, ale teraz vôbec nemám chuť vyskúšať si to.“

„Prepáč mi, John, ale ako sa dostaneme dovnútra, veď tu nie sú žiadne dvere?“

„Správna otázka. Celá miestnosť je z jedného kusa. Je možné ju zdvihnúť a dať nabok, aj lôžko aj podstavec. Používa sa vlastne len pri prenose ľudí. Pri výrobe častí základne alebo strojov by zavadzala, nedalo by sa z nej nič vybrať. Ešte aj kupola nad nami je roztváracia, lebo veľké diely by sa ináč nedali dostať von.“

„A je to bezpečné?“

„Určite! Len si sem ľahnite a roboty sa o všetko postarajú. Všetko je už pripravené, stačí stlačiť toto tlačítko. Keďže ste ešte neboli v teleporte, musíte sa nechať zoskenovať. Systém teleportov bude mať tvar vašich tiel k výrobe sochy vo pamäti pre budúce použitie na hociktovej základni. Tie sochy musia byť na prijímacej strane vopred pripravené, ešte pred teleportáciou. Že vraj je ten prenos rýchlejší.“

„A prečo musíme byť len dvaja? Nemohli by sme ísť radšej všetci

spolu?“

„Myslím, že áno, ale aj tak musím ísť s niekým vopred. Vy potom prídte spoločne. A ak nemáte ďalšie otázky, tak odchádzame. Anna, miláčik, priprav sa!“

John sa vyzliekol a šaty si pribalil do kufra a ten potom postavil na podstavec.

„Na tejto obrazovke si môžete pozrieť prijímaciu stanicu.“

Na obrazovke uvideli, ako obslužné roboty práve uložili na lôžko dve biele sochy.

„No, neviem, nepáči sa mi to, veď vyzerajú ako mŕtvolý! A trochu sa bojím, ešte som v takomto niečom nebola. Helen, drahá, ty to už poznáš, nepôjdeš radšej ty prvá! Ja pôjdem s ostatnými.“

Anna, na prekvapenie všetkých, sa skutočne bála, a od strachu sa až roztriasla.

„Tak to si uhádla, bola som v tomto len jediný krát. Od strachu som skoro odpadla.“

„Ty si sa vtedy bála?“ prekvapene sa k nej otočil John.

„A ešte ako!“

„A ja som si na tebe nič nevšimol?“

„Aspoň vidím, ako si ma všímaš,“ odfrkla Helen.

„Dobre, tak idem,“ súhlasila, vidiac Anninu zdesenú tvár. Šaty si taktiež zbalila do kufra, položila na podstavec a ľahla si vedľa Johna. Usmiala sa na priateľov, ktorí na ňu spoza priehľadnej steny veselo kývali.

„A poďte hneď za nami. Čakáme vás.“

Cez masívnu sklenenú stenu však neprešiel žiadny zvuk. Tak im poslala vzdušný bozk. Pohľad jej skĺzol na podstavec s kufrom.

„Kabelka. Tam je v kúte. Doneste mi ju,“ naznačovala im.

„Neboj sa, donesú. A teraz sa už nemykaj!“

John stlačil tlačítko. Helen si ešte uvedomila usmievajúce sa tváre

priateľov, pritisnuté na sklenenú stenu. Potom už len tma.

3. Podzemná základňa

Helen otvorila oči a poobzerala sa dookola. Vedľa nej sa práve prebudil John. Jeho pohľad spočinul na prístrojoch okolo nich. Všetko v poriadku.

„Vstaneme?“ opýtal sa.

„Samozrejme. Dobre vieš, aký mám strach, či som naozaj celá. Kým si neskontrolujem každú časť tela, nebudem spokojná.“

„Ja ti ho skontrolujem dôkladnejšie ako ty.“

„Kľud! Radšej zavolaj našim hore, že sme celí!“ Helen ho capla po ruke a pobozkala.

„Tak dobre, idem. Nedáme si najprv niečo?“

„Miláčik, najprv im zavolaj, aby sa nestrachovali!“

Helen stála v spálni pred zrkadlami a kontrolovala si telo. Tajne sa prenosu bála. Vedela, že je bezpečný, že v prípade prenosu živých bytostí teleport dvakrát kontroluje správnosť prenosu a až potom dá povel na pretransformovanie. Vedela, že v momente, keď sa jej socha v prijímači teleportu zmení na ňu samu, vo vstupnom teleporte sa jej telo zmení na jej kamennú sochu. Vedela, že sa prenesú informácie o každom jednom